

Ο Ανέστης άνοιξε την πόρτα, η αυγή του πρόσφερε απλόχερα πληρότητα με τους ήχους των πουλιών, τις μυρωδιές της βρεγμένης γης, τις νότες αλμύρας που έφταναν κύματα κύματα ενώ ένα νοτιαδάκι έπαιζε περιφερόμενο σε στεριά και θάλασσα. Ένοιωθε γεμάτος καθώς τα μάτια ρου αγκάλιασαν το γιγαντιαίο άπειρο, εστιάζοντας στην ομορφιά όλου του κόσμου, τον ελαιώνα του. Είχε τη σοφία να ονειρεύεται το μέλλον δίχως εκπλήξεις, αυτοί οι αιωνόβιοι κορμοί, στρατιά δύναμης και σταθερότητας, του προσφέρουν τη σιγουριά της γης χωρίς ποτέ να επιφέρουν υπεροψία και να χαθεί μέσα στο ανοιχτό πεδίο του χάους. Μια ευχάριστη ζέστη τον έλουσε καθώς ρούφηξε μερικές γουλιές από τον αχνιστό καφέ, δαγκώνοντας μια φέτα ζυμωτό ψωμί πασπαλισμένο με κεχριμπαρένιο λάδι και ρίγανη, αφού η αύρα της αυγής ήταν αρκετά δροσερή. Λίγο μετά χώθηκε στο κατώι, ήταν χωρισμένο στα δυο, αριστερά δεξαμενές με λάδι, μερικά βαρελάκια κρασί και στα ράφια στρατιές από γυάλινα βάζα κάθε μεγέθους, ό,τι μπορούσε να συντηρηθεί από την περασμένη άνοιξη και το τέλος του καλοκαιριού βρισκόταν εδώ, γλυκά του κουταλιού, λικέρ, κομπόστες, τουρσιά, μέλι και σάλτσες ντομάτας, όλα απ' τα χέρια της μάνας του, σε μικρές ποσότητες πια, αλλά δίνοντας σιγουριά και επάρκεια στο νοικοκυριό τους. Πήρε τον κασμά και την τσάπα από το άλλο μισό του χώρου, εκεί όπου είχε παραταγμένα κάθε λογής εργαλεία, τ' ακούμπησε στους στυγερούς του ώμους με σκοπό ν' ανοίξει λάκκους για το φύτεμα νέων ελαιόδεντρων, σφυρίζοντας μουσικές αναμνήσεις. Ακούσματα απ' τα ταξίδια του σε λιμάνια της Μεσογείου, τότε που αποφάσισε να μπαρκάρει στα είκοσι πέντε

μετά από την προδοσία της Μυρσίνης, τον μεγάλο έρωτα της σύντομης μέχρι εκείνη την στιγμή ζωής του. Ο κόσμος που τον περιέβαλε δεν του έφτανε, τον έπνιγε, η απουσία της δεν αντεχόταν, δέχτηκε η άπιστη να παντρευτεί άλλον και να φύγει απ' το νησί, πίστευε πως θα έδινε ένα χτύπημα με την μαγική μπαγκέτα και θα γνώριζε έναν κόσμο παραμυθένιο, όμως καθώς κατακτούσε με το βλέμμα και τις αισθήσεις του κάθε λιμάνι, κάθε πολιτεία, ρουφούσε μυρωδιές, ήχους και μέσα του άθελα τα σύγκρινε με τον τόπο που άφησε πίσω του, τον τόπο του. Οι διαφορές δεν ήταν μεγάλες, αδερφές θάλασσες, τοπία, μόνο οι γλώσσες άλλαζαν και κάπου κάπου τα ήθη και τα έθιμα, μέχρι που ξαναγύρισε και ρίζωσε στο νησί του, πόνεσε τα χώματα και την αλμύρα του, αποδέχτηκε πως έχασε οριστικά κι εκείνη. Έχει μεγαλώσει πλέον, οι κρόταφοί του άρχισαν ν' ασπρίζουν, απέκτησε όμως σημείο αναφοράς κι αυτό δεν ήταν άλλο από τη γη του, τον ελαιώνα του, που αποτελούσε ορθολογική αντίληψη της ροής του χρόνου, παρελθόντος και μέλλοντος. Έτσι, με το μυαλό ορθάνοιχτο, μόλις έμαθε πως πωλείται ένα μεγάλο κομμάτι γης, ρίζα στην εκκλησία του Αι Θωμά, παζάρεψε και το πήρε, το αγάπησε από την πρώτη στιγμή, το έφραξε, έβαλε μηχανήμα και το ξεχέρσωσε, του μίλησε, του τραγούδησε, καθισμένος να ξεκουραστεί στα πεζούλια της εκκλησίας αγναντεύοντας ένα κομμάτι θάλασσας που απλώνονταν στο βάθος. Η μέρα και λαμπρός ο ήλιος χαιρέτησαν το ξεκίνημα για τη δουλειά, είχε δημιουργήσει στην καθημερινότητά του μια συνωμοσία λεπτομερειών, που του έδινε ασφάλεια και πίστη. Φόρτωσε τα εργαλεία στο αγροτικό και κατευθύνθηκε για το νέο απόκτημά του, θα δημιουργούσε τον δικό του ελαιώνα, το δικό του έργο τέχνης, την αναφορά του στο πέρασμα απ' τη ζωή. Για τον Ανέστη δεν ήταν απλά ένα χωράφι, ήταν δημιουργία, είχε μελετήσει κάθε λεπτομέρεια για το σημείο που θα φύτευε το κάθε δενδρύλλιο,

εξετάζοντας την οπτική που θα δημιουργούσαν ανάλογα με το σημείο παρατήρησης, έπρεπε ν' αφήσει χώρο ώστε να εφαρμόζει τις νέες τεχνικές τοποθέτησης διχτών συλλογής του καρπού. Τον ενδιέφερε, επίσης, η εικόνα του κτήματός του, απ' το προαύλιο του Αι Θωμά, ήθελε οι επισκέπτες ν' αντικρίζουν ένα όμορφο ασημόγκριζο χαλί, είχε μελετήσει ακόμα και το κλάδεμα που θα έκανε στην πορεία, ώστε ο ελαιώνας του να είναι ο πιο όμορφος του νησιού. Έτσι, μ' αυτόν τον ενθουσιασμό, ξεκίνησε να σκάβει λάκκους στα σημεία που είχε ρίξει τον ασβέστη για σημάδι. Συγκέντρωνε τις διανοητικές του δυνάμεις στο κέντρο του λάκκου, σήκωνε τον κασμά κι εκείνος βυθιζόταν στη γη, αποκαλύπτοντας ολοένα και κάτι καινούριο, άλλο χρώμα χώματος, μια πέτρα, ρίζες αγριάδας, κάποιο σκουλήκι, ποτέ δεν είχε σταθεί το μυαλό του σε τέτοιες λεπτομέρειες, σαν να έβγαινε από μακροχρόνια τυφλότητα κι εκσφενδονιζόταν μπροστά του ο κόσμος της πραγματικότητας, χιλιάδες στοιχεία σε διαρκή μεταβολή να διεξάγουν μεταξύ τους έναν διάλογο δίχως αρχή και τέλος. Συνέχιζε το έργο του χωρίς να λαμβάνει υπ' όψιν κανένα δείγμα κόπωσης, συνέχιζε τις καμπυλωτές διαδρομές του γκασμά πάνω από το κεφάλι, με το μυαλό συγκεντρωμένο στον στόχο και τα γερά του μπράτσα να ελέγχουν την απαιτούμενη δύναμη, ώστε η τομή στον λάκκο να είναι αντιστοίχως ανάλογη, μέχρι που η αριστερή μύτη του μετάλλου, έδωσε έναν διαφορετικό ήχο από τις μέχρι τότε συναντήσεις του με πέτρες, κάτι λευκό γδάρθηκε στην άκρη του. Γονάτισε πάνω στο φρεσκοσκαμμένο χώμα, ακούμπησε το εύρημα με τις άκρες των δακτύλων στο πληγωμένο από το τσαπί κατάλευκο σημείο, η πραγματικότητα ήταν κρυμμένη μεταξύ αυταπάτης και του εξαπατημένου ματιού ή κάποιου σημαντικού ευρήματος. Άρχισε να σκάβει με αγωνία, πάνω από το αντικείμενο, αδιαφορώντας πλέον για την στρογγυλότητα της γούρνας που

χαλούσε, τώρα τον ενδιέφερε μονάχα η ανακάλυψη, ίσως να ήταν μέγιστης σημασίας, ίσως ένα απλό κομμάτι μάρμαρο. Δεν ελέγχουμε τη διαδικασία, συνήθως αυτή μας ελέγχει, χωρίς ωστόσο να μας κάνει ν' αμφιβάλουμε για την φαινομενική μας κυριαρχία. Ο Ανέστης ιδρωμένος από την αγωνία, έφτυσε τις χούφτες του αρπάζοντας αυτή τη φορά την τσάπα και με τρόπο αργό και ευγενικό, κινήθηκε προσεχτικά γύρω από το αντικείμενο, απομακρύνοντας το χώμα μια με την τσάπα, μια με το φτυάρι, χαμένος, αφοσιωμένος απόλυτα στο έργο του. Σήκωσε για λίγο το κεφάλι να πάρει μια ανάσα, έβλεπε τον εαυτό του μόνο μέσα στο μεγαλείο της φύσης και τη φύση της δύναμης, ενώπιον της οποίας δεν είχε λυγίσει ποτέ, συνειδητοποιώντας δυνάμεις που διέπουν το γίνεσθαι και την ικανοποίηση που προσφέρουν. Γονάτισε ξανά, τώρα πια έδιωχνε όπως όπως με τα χέρια του τα χώματα αριστερά δεξιά, μέχρι που ξεπρόβαλε το πίσω μέρος του κεφαλιού ενός αγάλματος μικρών σχετικά διαστάσεων, όρθιο φυτεμένο στη γη, άραγε ήταν ολόκληρο ή υπήρχε μόνο ένα κεφάλι; Ένοιωσε τη λογική του ναρκοθετημένη, το μυαλό του τσαλαβουτούσε σε χίλια πράγματα συγχρόνως, η διαύγεια τον εγκατέλειπε, τα συναισθήματα τον κλώνιζαν. Ποτέ δεν του πέρασε απ' τον νου αυτή η πιθανότητα, ένα τίμημα, ένα δίλλημα, μια οχλαγωγία, τον οδήγησαν στο πεζούλι του Άι Θωμά ανάβοντας τσιγάρο, ζητώντας ασυνείδητα βοήθεια, ώστε να βρει τον σωστό τρόπο αντίδρασης, παρότι αρχή ακόμα, στην αναστάτωση του αποζητούσε την απλή ευτυχία της ηρεμίας, από την άλλη όμως τον έκαιγε η περιέργεια. Ήταν από τις λίγες στιγμές στη ζωή του που είχε απόλυτη ανάγκη έναν άνθρωπο έμπιστο, να μοιραστεί το βάρος, τον πατέρα του, που ήταν χρόνια τώρα θαμμένος στο νεκροταφείο του Άι Νικόλα, είχε ανάγκη τη σοφία του, έπρεπε να πάρει την ευθύνη των αποφάσεων του με ελεύθερη και νηφάλια σκέψη. Ξαφνικά, ξαλαφρωμένος

κάπως δίχως λόγο φανερό, δρασκελίσε και πήδηξε μέσα στο λάκκο, μ' ένα μικρό σκαλιστήρι και τα γυμνά του χέρια συνέχισε το έργο της αποκάλυψης, καθώς μέσα του απλωνόταν τέλεια σιωπή, για άγνωστο αριθμό λεπτών, ίσως και ωρών κατάφερε ν' αποθέσει στα χωματισμένα πόδια του το εύρημα, σαν μωρό που μόλις γεννήθηκε με άκοπο ακόμα τον ομφάλιο λώρο. Κάθισε οκλαδόν πάνω στα φρέσκα χώματα μέσα στον λάκκο και άρχισε με τα χέρια του, ν' αφαιρεί το χώμα απ' όπου μπορούσε. Έτσι, άρχισαν να φαίνονται λεπτεπίλεπτα χαρακτηριστικά γυναικείου προσώπου κι ένα υπέροχα σμιλεμένο ημίγυμνο σώμα πάνω σε τετράγωνη βάση, συνολικού ύψους, γύρω στα πενήντα ή εξήντα εκατοστά. Το αριστερό χέρι σπασμένο στο ύψος του καρπού, από την στάση του σώματος φαινόταν πως κάτι κρατούσε, κάτι προσέφερε, αλλά έλειπε, όπως και μεγάλο μέρος από τη βάση στήριξης, το άλλο χέρι ήταν τοποθετημένο κάτω από την βάση του καλοσχηματισμένου στήθους, καλυμμένο απαλά με έναν μανδύα με περίπλοκες πτυχώσεις, σπασμένος κι αυτός στο τελειώμά του λίγο πάνω από το ύψος του γόνατου, καθώς μια ραγισματιά ποτισμένη χώμα πλήγωνε τον λεπτεπίλεπτο λαιμό της, λες και κάποιος ήθελε να την αποκεφαλίσει και το μετάνιωσε. Δάκρυα άρχισαν να τρέχουν ανεξέλεγκτα, σκούπιζε τα μάτια του με την ανάποδη της παλάμης χωρίς να υπολογίζει το χώμα που υπήρχε παντού, είχε γίνει ένα μαζί του, κρατώντας την σφιχτά στην αγκαλιά του για να κρατήσει μέσα του όλη την ομορφιά της άγνωστης ερωμένης που μπήκε ξαφνικά στη ζωή του. Ένα μύχιο κενό δημιουργήθηκε, έγινε αυτόματα κριτής και κρινόμενος, για το άγνωστο της επόμενης στιγμής, για τις φοβερές ανεπάρκειες του κόσμου ετούτου, για τις αλλαγές που κατέφτασαν αμετάκλητα στην ζωή του. Με το μυαλό θολωμένο, πήγε στο αυτοκίνητο, πήρε ένα τσουβάλι που ήταν ριγμένο στην καρότσα, ξαναπήδηξε στον λάκκο, έβαλε ευλαβικά

το άγαλμα, το τοποθέτησε προσεκτικά μπροστά από την θέση του συνοδηγού και κίνησε για τις τσίγκινες αποθήκες. Πήρε έναν μεγάλο μεταλλικό κουβά, τον γέμισε νερό και τον κουβάλησε στο εσωτερικό της αποθήκης, μετά σήκωσε προσεκτικά το τσουβάλι με το πολύτιμο περιεχόμενο, κλείδωσε την πόρτα από μέσα και άρχισε να πλένει την κοπέλα απαλά, μέχρι που, η λευκότητα και η μοναδικότητα της έκοψαν την ανάσα. Με τα νερά να τρέχουν απ' το κορμί της, σαν να την έβγαζε από την κολυπήθρα της βάπτισης, την απίθωσε πάνω στον ξύλινο πάγκο. Πλησίασε, ήρθαν πρόσωπο με πρόσωπο, η θεμελιώδης λογική και το καλό γούστο της ύπαρξής του συγκλονίστηκαν, η ελευθερία και η νηφαλιότητα της σκέψης του, η ευφυΐα του, δεν άξιζαν δεκάρα μπροστά στο μεγαλείο της τέχνης και της ομορφιάς της. Φοβήθηκε πως θα έχανε τα λογικά του από την ένταση, καθώς οι σκέψεις διαδέχονταν η μια την άλλη, δεν μπορούσε να κατανοήσει αυτό που του έφερε η συγκεκριμένη στιγμή της ήσυχης ζωής του, ήταν δώρο ή καταστροφή; Το δια ταύτα, όμως, που επικρατούσε στο αναστατωμένο του μυαλό, ήταν το «τώρα τι κάνουμε»;

Αποφάσισε ν' αφήσει το άγαλμα στις αποθήκες και να φύγει, να πάρει αέρα, να σκεφτεί καθαρά, όμως έπρεπε πρώτα να το κρύψει καλά, το έσφιξε στην αγκαλιά του, άνοιξε το αμπάρι και το απόθεσε μπρούμυτα πάνω στο κριθάρι, τοποθετώντας πάνω του άδεια σακιά, έκλεισε το αμπάρι και στο καπάκι του τοποθέτησε μερικά δοχεία λάδι. Βγαίνοντας κλείδωσε και τις δύο κλειδωνιές, βημάτιζε αμήχανος νοιώθοντας ύπουλες απειλές και μάτια πολλά κρυμμένα πίσω απ' τους θάμνους να τον παρακολουθούν, μέχρι που επικράτησε η ανάγκη για ορθολογική σκέψη και ψυχραιμία. Μπαίνοντας στο σπίτι με τα ρούχα χωματισμένα, αναστατωμένος καθώς ήταν, αντιμετώπισε τα ανήσυχα μάτια της μάνας του, που περίμεναν να συναντήσουν τα δικά του, προσπαθώντας να καταλάβει τι ήταν αυτό που τον έφερε

σε αυτή την κατάσταση, όμως επικράτησε η σοφία των χρόνων και δεν μίλησε, του έβαλε να φάει, του είπε πως κρατά ζεστό νερό για να πλυθεί και πως θα είναι στο καθιστικό, θα τον περιμένει εκεί, μήπως θελήσει να μοιραστεί αυτό που τον βασανίζει για ν' αλαφρώσει. Έφαγε μηχανικά, γιατί όντως διαπίστωσε πως πεινούσε, δεν είχε βάλει τίποτα στο στόμα του απ' το πρωί που έφαγε την φέτα ψωμί με λάδι και τον καφέ, ήπιε κι ένα ποτήρι κρασί απ' το δικό του, όπως συνήθιζε ή μάλλον αυτή την μέρα χρειαζόταν κι ένα δεύτερο, έπειτα χώθηκε στο μπάνιο ρίχνοντας ώρα πολλή καυτό νερό πάνω του να χαλαρώσει. Δεν πήγε καθόλου στο καθιστικό, παρά έληξε την αναμονή της μάνας του με μια καληνύχτα βιαστική απ' το χολ πριν μπει στο δωμάτιό, χώθηκε στο μυρωδάτο από πάστρα κρεβάτι, καρφώνοντας το βλέμμα στο ταβάνι, απ' το ημίφως που δημιουργούσε η λάμπα του δρόμου, έβλεπε ολοκάθαρα την κυρά της γης, παρατηρούσε κάθε της λεπτομέρεια στο βάθος της μνήμης του, αδιανόητη ομορφιά σκέφτηκε κι ένα χαμόγελο σχηματίστηκε στα χείλη του, για πρώτη φορά, στο τέλος αυτής της μέρας. Κανείς δεν ξέρει πόσο κράτησε εκείνη η γλυκιά αίσθηση, τότε κοιμήθηκε, όμως πετάχτηκε μούσκεμα στον ιδρώτα από το λάλημα ενός κοτσουφιού, που καθόταν σ' ένα καδί έξω απ' το παράθυρο, προσπαθώντας να ξεχωρίσει τον εφιάλτη από την πραγματικότητα, κατάλαβε πως ήταν το ξημέρωμα της επόμενης μέρας, συνειδητοποιώντας πως εκτός των άλλων, έπρεπε σε μερικές μέρες να ταξιδέψει στην Σικελία για την έκθεση ελαιολάδου, που είχε δηλώσει συμμετοχή πριν από καιρό. Διαπίστωσε, με αφορμή το χθεσινό του εύρημα, πως ήρθε ο καιρός να εισχωρήσει στη συνείδησή του, να βγει από την παρατεταμένη νιρβάνα της απλοϊκής και ήσυχης ζωής των τριάντα πέντε χρόνων του, αφού ποτέ δεν είχε ταραχθεί ουσιαστικά και τώρα εκτινάζονταν από μέσα του ένα άγνωστο εγώ, που

τον καλούσε να το γνωρίσει. Το μυαλό του πήρε στροφές, άρπαξε μια καρέκλα, πάτησε πάνω και με την αφή προσπαθούσε να εντοπίσει την κούτα, από την αγωνία και τον κόπο, άκουγε πια μόνο την ασθμαίνουσα αναπνοή του, την άκουγε πολύ δυνατά, σαν να βγαίνει από τα βάθη του είναι του, σαν να την ανακάλυψε μόλις. Έβγαλε κάμποσα πράγματα και τέλος την εντόπισε, την τράβηξε έξω και την άφησε από αρκετή απόσταση να σκάσει στο πάτωμα, δημιουργώντας σκόνη. Την άνοιξε γρήγορα, μύριες αναμνήσεις φτεροκόπησαν μπροστά του, ο δοςάς να πείθει τον πατέρα απλώνοντας τους τόμους στο τραπέζι κι εκείνος να υπογράφει για τις δόσεις, «θα τα διαβάσεις Ανέστη μου όλα αυτά; Ή πετάω τον ιδρώτα μου στο βρόντο»; «Ναι πατέρα θα τα διαβάσω» είχε απαντήσει τότε, γύρω στα δέκα. Έφερε την κούτα στο δωμάτιό του και άρχισε από το Α, αγάλματα, μήπως και καταλάβει, σε ποια περίοδο ανήκε το δικό του. Χωρίς ουσιαστική βοήθεια από την εγκυκλοπαίδεια, ξαναπήγε στην αποθήκη, το έπιασε με τα δυο του χέρια και το ακούμπησε στον πάγκο. Ένοιωσε πως μόλις έχασε την τυφλότητά του, η καρδιά του σκίρτησε, η φαντασία του την ζωντάνεψε, άγγιζε το μαρμάρينو πρόσωπο της απαλά, συνέχισε σε όλο της το σώμα την περιπλάνηση με την αφή, το κρύο του μάρμαρου είχε εξαφανιστεί, τη θέση του πήρε ένας ντροπιαστικά μεθυστικός αντικατοπτρισμός, μιας αψεγάδιαστης επιδερμίδας, θεωρώντας όλους τους πυλώνες που στήριζαν τις μέρες του, παρελθόν, κολόνες που μόλις είχαν σπάσει. Έσφιξε το άγαλμα με τόση δύναμη που πόνεσαν τα χέρια του, ήταν έτοιμος να το ρίξει με δύναμη στο πάτωμα, ούρλιαξε ανεξέλεγκτα: «Γιατί ήρθες στη ζωή μου, τι θα κάνω τώρα μαζί σου, να σε πουλήσω και να πλουτίσω; Να σε παραδώσω και να χάσω το κτήμα μου; Ή να σε κρατήσω παντοτινή αγαπημένη; Είμαι σίγουρος πως είσαι θεά, αλλά ποια; Δείξε μου τη δύναμή σου, μίλα, πες κάτι» ξεσπώντας σε

λυγμούς, σαν εκείνους τους μοναχικούς, που αφήνει κάποιος σε μεγάλο πόνο.

Λιγότερο αθώς πια, ξαναέβαλε το άγαλμα στο αμπάρι, ασφαρίζοντάς το και κίνησε για το κτήμα να συνεχίσει τη δουλειά, βγάζοντας όλη την ορμή από την ψυχική πίεση σκίζοντας τη γη με τον γκασμά, ανοίγοντας όλες τις τρύπες για το φύτεμα των νέων δένδρων, στη γη που λατρεύει από παιδί, που τώρα βάλθηκε να τον δοκιμάσει.

Καθώς έπεφτε ένα γλυκό χρώμα στο προφίλ της, απ' το ηλιοβασίλεμα και την αντανάκλαση του φωτός στα βαμμένα μελί κτήρια στις Συρακούσες, τα λεπτά χαρακτηριστικά της και τα σπαστά μαλλιά που περιέβαλλαν ευγενικά το πρόσωπό της, γοητεύτηκε, του θύμισαν εκείνη. Εκείνη, που τάραξε τη ζωή του και τώρα βρίσκεται μπρούμυτα στο κριθάρι, μέσα στ' αμπάρι. Ήταν κοπέλα ήρεμη, χαμογελαστή, συντοπίτισσα στην ίδια αποστολή, απ' την πρώτη στιγμή την πρόσεξε και τώρα αυτό το προφίλ τον διαπερνούσε, αναδεύτηκε ελαφρά αριστερά, δεξιά να την θαυμάσει απ' όλες τις γωνιές, τυπώνοντάς αυτή την εικόνα της καλά στην μνήμη του. Με το πέρας της πρώτης μέρας στην έκθεση, δεν έχασε καθόλου χρόνο, της πρότεινε μια βόλτα στην θάλασσα, που ακουμπά μοναδικά αυτήν την πόλη περνώντας μέσα από τα σοκάκια και τις μπαρόκ πλατείες κι εκείνη δέχτηκε ένθερμα. Στην πορεία της βραδιάς, κάποια στιγμή πλησίαζε διακριτικά το πρόσωπό της να δει και να βεβαιωθεί πως είναι αληθινή, ήθελε να την αγγίξει, να πειστεί πως δεν είναι μαρμάρινη, εξίσου όμορφη. Άναψε ξανά η από καιρό σταματημένη μηχανή του σινεμά και στο πανί της ζωής του ξεκίνησε ένα έργο όμορφο, ερωτικό, οι πρωταγωνιστές εφοδιασμένοι με πολλά κοινά, έχοντας όλα όσα χρειάζονται, ως

η ταινία τους να έχει ευτυχές τέλος. Ο Ανέστης ανέκτησε μέσα του τον σεβασμό της δύναμης των γεγονότων και της πραγματικότητας, φρόντισε να καθαρίσει το εσωτερικό του απ' όλες τις ψευδαισθήσεις και τις συγκρούσεις που συντελούνταν μέσα του, ώστε να ζήσει, να ερωτευτεί μια γυναίκα με σάρκα και οστά, όμως, η ύπαρξη της κυράς της γης, ήταν πάντα ανάμεσά τους. Ευτυχώς, ο κύβος είχε ριφθεί για κείνον, οι συναντήσεις με την κοπέλα του ήταν εκρηκτικές, διότι πέρα απ' όλες τις ηδονές, υπήρχε μια αμοιβαία έλξη, συνεννόηση και η ίδια δυνατή αγάπη για τη γη, τη θάλασσα και τον τόπο τους. Μιαν αυγή, καθώς πετάχτηκε από όνειρα τρελά, αποφάσισε να πάει στην αποθήκη, καιρός πάει που είχε γυρίσει απ' το ταξίδι και δεν την είχε επισκεφτεί. Είχε φέξει για τα καλά, η αποθήκη όμως παρέμεινε σκοτεινή, άναψε τον μεγάλο φακό, την ξέθαψε μέσα απ' το κριθάρι και την έστησε απέναντί του στον πάγκο. Στα χείλη της σαν να έσκασε ένα μειδίαμα, το χρώμα της σαν να ζωντάνευε, το βλέμμα της σαν να του παραπονέθηκε, τότε την άγγιξε απαλά χωρίς να αισθάνεται κρύο μάρμαρο, ακούμπησε το πρόσωπο, το στήθος της και σαν να ένοιωσε μια σύσπαση, έβαλε με λύσσα το φακό στο πρόσωπό της κι εκείνη, σαν να δάκρυσε. Την έπιασε και την έριξε με δύναμη στο τσιμέντο, η παλιά ρωγμής άνοιξε και το κεφάλι της κύλησε πέρα, άρπαξε απ' την γωνιά της αποθήκης την βαριά και σαν δαιμονισμένος την έκανε κομμάτια. Έγκλημα εκ προμελέτης φώναζε βουβά, τα μάτια του έτρεχαν, το στόμα του στεγνό, η καρδιά του έτοιμη να σπάσει. Έκανε το άγαλμα κομμάτια, μετά τα κομμάτια αυτά τα πέρασε απ' τον σπαστήρα κι όλο έγινε χοντροκομμένη άμμος. Γονάτισε, μάζεψε με λυγμούς και το παραμικρό της ψίχουλο σ' έναν κουβά, τον έσφιξε στην αγκαλιά του. μπήκε στο αγροτικό, πήγε και την σκόρπισε, χούφτα χούφτα γύρω από τις ρίζες της κάθε νεοφυτεμένης ελιάς.

Ευρύτη.